

KERSTIN GIER

CE SĂ FAC
CU
MOȘTENIREA?

Traducere din limba germană și note de
Monica-Livia Grigore

EDITURA ALLFA

IN WAHRHEIT WIRD VIEL MEHR GELOGEN

Kerstin Gier

Copyright©2009 by Bastei Lübbe GmbH& CO. KG, Köln

CE SĂ FAC CU MOȘTENIREA?

Kerstin Gier

Copyright © 2012 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIER, KERSTIN

Ce să fac cu moștenirea? / Kerstin Gier; trad.:
Monica-Livia Grigore. – București: ALLFA, 2012
ISBN 978-973-724-384-3

I. Grigore, Monica-Livia (trad.)

821.112.2-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.

Copyright © 2012 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Ioana Opaț
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

„Cele mai frumoase lucruri în viață
nu sunt cele obținute cu bani.“

Albert Einstein

*Îi dedic această carte lui Frank, cel care are grijă ca
viața să-și urmeze cursul de fiecare dată când ajung
să plutesc în bucla de așteptare, precum avioanele
suspendate în aer. Ești cu adevărat de neprețuit.*

„Feriți-vă de idioți.“
Principiu de viață al solistului trupei Motörhead,
Lemmy Kilmister

— Ați căzut?

Da' de unde! Așa îmi plăcea mie, să mă lungesc pur și simplu pe trotuar ca să mă uit la stele.

— V-ați rănit?

Un tânăr se aplecă deasupra mea. În lumina stâlpului de iluminat arăta foarte bine. Mă privea prietenos, dar cu o mină îngrijorată.

Păcat că era idiot.

A devenit o mare povară să scapi de idioți. Mișună pretutindeni, chiar și în această periferie uitată de Dumnezeu, noaptea, la unsprezece și jumătate.

Iar în ziua aceea dădusem numai peste indivizi dintr-ăștia, care pun tot soiul de întrebări prostești. Primul apăruse în timp ce tundeam gardul viu al surorii mele. Se uitase o vreme la mine, apoi mă întrebase:

— Păi tundeți gardul viu acum, în noiembrie?

Era vecinul acela îngrozitor care îmi reclama în permanență sora și cumnatul. Domnul Krapfenkopf¹. Îi reținusem numele fiindcă Mimi și Ronnie vorbeau destul de des despre el și despre doamna Krapfenkopf.

Nu oprii foarfeca de tuns, o lăsați să trepideze în continuare.

— Dar nu tund gardul viu, domnule Krapfenkopf, dirijează Filarmonica din Berlin.

— Cum mi-ați spus?

---

¹ „Cap de gogoasă.“

Fața vecinului se înroși. Pentru prima dată îmi trecu prin minte că era posibil ca numele „Krapfenkopf“ să nu fie cel adevărat. Deși i se potrivea la fix.

— Veți suporta consecințele! șuieră el și o luă din loc.

Ceva mai târziu, la supermarket, dădusem peste Constanze, prietena lui Mimi. Poate că era drăguță în felul ei, însă aparținea acelei categorii de oameni care te calcă pe nervi cu întrebări stupide.

— Ah, bună, Carolin! zise ea prietenoasă. Ce faci aici?

Hai să ne gândim: mă aflu într-un supermarket și împingeam un cărucior de cumpărături. Oare ce făceam acolo?

— M-au chemat să dezarmorsez o bombă la raionul de brânzeturi, îi răspunsei. Dar tu ce faci aici?

— A, o tură rapidă de cumpărături pentru weekend.

— Chiar? Iote, ce chestie.

Constanze zâmbi cu indulgență și aruncă o privire în căruciorul meu. Țelină, păstârnac, praz, smântână și piept de pui. Pentru supă pe care Ronnie voia s-o facă în acea seară. Pe deasupra, mai erau patru sticle de vin roșu și tampoane. Mă așteptam la întrebarea „Cumperi țelină, păstârnac, praz, crème fraîche, piept de pui, vin roșu și tampoane?“, dar Constanze nu întrebă. Și nici nu arată către tampoane, zicând: „Ah, acum pricep de unde îți vine proasta dispoziție!“ Se mulțumi să-i transmită salutări lui Mimi și îmi ură o seară plăcută.

Mersi, la fel.

Am avut într-adevăr o seară nemaipomenită. De îndată ce m-am întors de la cumpărături, am început să gust din vinul roșu. Până la cină golisem deja prima sticlă. Adică un pahar îl băuse Ronnie în timp ce fierbea supă. A doua sticlă a trebuit s-o împart cu Mimi și Ronnie. Pe cea de-a treia am băut-o singură, când cei doi s-au dus la culcare. Am stins lumina și, sprijinită de pervaz, contemplam grădina în timp ce beam. Luna plină strălucea puternic, aninată deasupra crengilor desfrunzite ale mărlui. Arăta exact ca o bomboană de lămâie pe care cineva o lipise pe cer. Cu vârful limbii, am încercat să văd dacă chiar avea gust de lămâie. Și în acel moment mi-am dat seama că sunt foarte, foarte beată. Fiindcă mi se întâmpla pentru prima dată în viață, m-am gândit

că aerul proaspăt m-ar putea ajuta să-mi revin. N-am reușit să ajung prea departe. Clătinându-mă, am parcurs aleea grădinii, am deschis poarta și m-am prăvălit direct pe trotuar, fiindcă uitasem de treapta cea mică.

Așa, și în clipa aia zăceam acolo.

Nu eram în stare să mă adun singură de jos. Și nu pentru că mi-aș fi rupt ceva. Nu mă durea nimic. Pur și simplu mă simțeam ca o bucată de săpun umed. Dar, în mod ciudat, senzația era plăcută și îmi venea să chicotesc.

Iar idiotul ăla simpatic venise să mă ajute.

— De fapt tu auzi ce-ți spun? Deja mi se adresa cu „tu“, deși nu scosesem încă niciun sunet. Să chem salvarea?

Doamne, asta mai lipsea. Într-o situație obișnuită, scena mi s-ar fi părut penibilă.

— Normal că vă aud. Sunt doar beată, nu surdă. Destul de beată. Adică încercam să gust luna. Nu-i așa că arată ca o bomboană de lămâie?

Bărbatul se uită o vreme la mine, ușor confuz.

— Te ajut să te ridici dacă îmi promiți că nu verși pe pantofii mei.

— Mi se pare corect, încuviințai râzând.

Râsetul meu suna cam ruginit, dar cu siguranță era un râset. Trăiască vinul roșu!

Până cu două săptămâni în urmă nu știam ce efect minunat are vinul asupra bunei dispoziții. Niciodată nu băusem mai mult de un pahar, iar acest lucru îl făceam nevrând să recunosc că nu prețuiam în mod special gustul vinului, indiferent cât de scump sau de special ar fi fost. Aromă de prune coapte, note fructate, tanin bine integrat, mineralitate discretă, blablaba. Între timp, mă convinsesem că pentru majoritatea băutorilor de vin rafinați nu era vorba de gust, ci de efect. Toată apologia din jurul subiectului constituia doar un alibi ca să-ți simți capul plesnind într-un mod stilat.

Ceea ce oricum conta.

Iar dacă cineva avea nevoie de un motiv plauzibil să-și simtă capul plesnind, acea persoană eram eu. Aveam douăzeci și șase de ani și de patru săptămâni devenisem văduvă. Iar cu trei săptămâni

în urmă primisem o citație din partea fratelui soțului meu, care pretindea o „girandolă mare de bronz aurit“, o „tabacheră de aur cu capac încrustat și gravuri sidefate“ și un imobil compus din șase apartamente de închiriat în Düsseldorf-Carlstadt.

Printre altele.

Dacă nici ăsta nu era un motiv bun pentru o beție stilată, altul nu îmi trecea prin cap.

Ce dracu', nu-mi puteam ține echilibrul!

— Știți ce este o girandolă?

Idiotul cel simpatic nu-mi răspunse. Mă ridică și mă puse pe picioare. În capul meu toate încercau să se rearanjeze, însă fără succes. Făceam eforturi să-mi țin ochii deschiși. Și-n plus, stomacul meu producea niște zgomote de parcă aș fi înghițit un extraterestru.

— Ai idee câți neuroni mor la o beție de genul ăsta?

— Îmi rămân destui, îi răspunsei.

Bărbatul mă privi sever.

— Încă de două sau trei ori și ai ratat absolvirea.

Nu mă puteam abține, trebuia să râd.

— Nu-s proa'tă. Io știu ce-i aia girandolă! E un ra'at de sfeșnic. O șuviță de păr îmi căzu pe față și o dădui după ureche. În ziua de azi aflăm o mulțime de chestii noi. Știați, de exemplu, că urna funerară are și un soclu? Pot să vă arăt. În camera mea am una deosebit de frumoasă.

— Locuiești departe?

Aha, tânărul părea interesat de o vizită.

— Numai că nu trebuie să vă așteptați la ceva extraordinar. Seamănă puțin cu supiera pe care părinții mei au moștenit-o de la tanti Elfriede. Mă întreb dacă există designeri speciali pentru socluri de urne, sau sunt aceleași persoane care proiectează și supierele?

Bărbatul se uită la mine. Cu greu îi puteam descifra privirea, însă părea puțin dezgustat. Afișai un rânjet larg.

— Nu pricepeți nimic, nu-i așa? Știu, bolborosesc mult prea mult, abia mă înțeleg eu însămi, dar nu face nimic, e cumva amuzant, e ca și cum aș vorbi în poloneză, nu? Pot să fac și asta. *Cholera, ale mi się chce rzygać.*

— Unde stai?

— Nu v-am spus adresa. Vorbeam în poloneză și ziceam „Ce rahat, mi-e rău“. Nu vă interesează, nu? Arătați spre poarta casei lui Mimi. Nu stau departe, deși acu’ așa-mi pare.

Trebuie să recunosc, se purtă cavalereste. Îmi cuprinse brațul cu o mână și, prinzându-mă cu cealaltă de talie, mă însoți pe aleea care traversa grădina. Mă concentram asupra picioarelor mele și cu ocazia asta observai că încă mai purtam pantofi.

— Cheia?

O, la naiba. O uitasem înăuntru. La fel și haina.

— Aș putea dormi pe terasă, ca să nu trezesc pe cineva, spusesei, dar tipul sunase deja la ușă. De două ori.

— Părinții tăi trebuie să afle că ești beată, ripostă el. Cine știe ce ți se putea întâmpla. Poate că își fac tot felul de gânduri.

— Pfui, făcui eu. Ce vârstă credeți că am? Șaptesprezece?

— Cel mult, spusese idiotul. Și, de fapt, la șaptesprezece ani ar trebui să știi cât de periculos e alcoolul.

Cumnatul meu deschise ușa. La vederea mea, se holbă îngrozit. Deși nu eu, ci el purta pantaloni de pijama și, în plus, era posesorul unei burți cam păroase. Îmi scăpă un anemic „*Cholera!*“.

În spatele lui se vedea Mimi coborând scara în timp ce-și înnodea cordonul halatului de baie.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic! Voiam doar să facem o mică vizită nocturnă ca să vedem urna, răspunsei, în timp ce mă auzeam cu claritate spunând ceva asemănător cu „Nivoicemicăzitanădemuna“.

Bărbatul mă ținu și mai zdravăn.

— Aș dori să știu cum de a reușit să facă rost de alcool atât de ușor? îl întrebă pe Ronnie pe un ton plin de reproș. La ce folosește respectarea în magazine a legii protecției minorilor, dacă acasă copiii au liber acces la vinurile din pivniță ale părinților?

— Am băut doar un Bordeaux la cină, murmură Ronnie. Un vin din ‘98 Chateau Ni... – ăă, ați zis „legea protecției minorilor“?

Începui să chicotesc, dar încetatai imediat când zării chipul palid al lui Mimi. Și ceilalți păreau destul de serioși. Eram

convinsă că singura persoană care găsea toată scena amuzantă eram eu.

— Puteți să-i dați drumul. Ne ocupăm noi de ea, zise Mimi cu vocea puțin tremurândă.

— Nu cred că poate sta singură pe picioare. Strânsoarea din jurul brațului meu mai cedă abia când Ronnie mă cuprinsese cu ambele mâini. Zăcea pe trotuar! Cine știe de câtă vreme.

— Ce bine că ați trecut pe acolo. Mimi își mușcă buza de jos. Vă rămân profund recunoscătoare. Nici nu vreau să mă gândesc ce se putea întâmpla.

Oh, Doamne – oare avea lacrimi în ochi?

Toată veselia produsă de alcool se volatiliză, iar în locul ei își făcu apariția conștiința mea vinovată. Chiar și pisica sosită din sufragerie la fața locului, ca să vadă ce se întâmplase, avea o mutră șocată.

— Ah, *urna!* *Dziś zamknięte dla zwiedzających!* mormăii, simțindu-mă penibil.

Se pare că nu mă îmbătasem suficient.

— Vedeti, abia se înțelege ce spune.

— Pentru că e în poloneză, idiotule.

Mi se face brusc îngrozitor de rău. Trebuie să vomit, pesemne. Sau să mor. (De aici și dramaticul timp prezent.)

Urechile începură să-mi țiuie. Poate că exact atunci îmi mureau toate celulele creierului, de care aș fi avut nevoie pentru o absolvire. Ce bine că absolvisem deja. Și-n plus, mi-ar fi fost indiferent dacă aș fi murit în clipa aceea.

— Ține-o bine, Ronnie!

Le auzeam vocile, din ce în ce mai neclar. Îmi era foarte rău. Nu mai era deloc amuzant. Valuri de sudoare rece îmi ieșeau prin toți porii. Țiuitul din urechi devenea și mai puternic. Apoi nu mai auzii nimic.

Cred că murisem. Sau adormisem.